

Arrest

nr. 296 113 van 24 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2023 waarbij de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord is geweigerd (bijlage 59).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2023.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 29 augustus 2023 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Op 1 maart 2018 diende de verzoekende partij te Abidjan (Ivoorkust) een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek.

Op 30 april 2018 werd het visum kort verblijf aan de verzoekende partij geweigerd.

Op 22 augustus 2018 diende de verzoekende partij te Abidjan (Ivoorkust) een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C) met het oog op familiebezoek.

Op 24 januari 2019 werd het visum kort verblijf opnieuw geweigerd.

De verzoekende partij diende - tezamen met enkele familieleden - een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde weigeringsbeslissing. Bij arrest nr. 224 071 van 17 juli 2019 vernietigde de Raad de bestreden beslissing.

Op 16 juli 2020 werd vervolgens een visum kort verblijf afgeleverd aan de verzoekende partij.

Op 23 februari 2021 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord.

Op 3 juni 2021 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest voor begunstigden van het terugtrekkingsakkoord-verblijf (bijlage 56), waarbij de tijdelijke dekking van het verblijf verlengd werd van 19 mei 2021 tot 19 augustus 2021.

Op 2 februari 2023 werd de verzoekende partij verzocht een geboorteakte met legalisatie voor te leggen, gelet op het feit dat de band met dhr. P. A. niet voldoende werd aangetoond.

Op 13 maart 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 59).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 69duodecies, § 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, die op 23.02.2021 werd ingediend door:

Naam: N.

Voorna(am)(en): J. B.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)2001

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd :(4)

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, van het recht op klein grensverkeer of van de vernieuwing van zijn recht op klein grensverkeer, in de hoedanigheid van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord :*

Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging in functie van een ander familielid nl. de heer A., P., een Britse onderdaan, begunstigde van het terugtrekkingsakkoord ((...)).

Artikel 47/5 bepaalt dat:

§ 1. De bepalingen uit hoofdstuk I en Ibis inzake lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van het verblijf van toepassing op Unieburgers en hun familieleden zijn van toepassing op de begunstigden van het terugtrekkingsakkoord, behoudens andersluidende bepalingen uit voormeld akkoord en deze wet. In artikel 69 decies van de wet staat dan weer wie begunstigde kan zijn van het terugtrekkingsakkoord: De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op:

1° de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk die voor het einde van de overgangsperiode, overeenkomstig het recht van de Unie in België hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook nadien hun verblijf voortzetten, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder b), van het terugtrekkingsakkoord;

2° de onderdanen van het Verenigd Koninkrijk die voor het einde van de overgangperiode als grensarbeider in de zin van artikel 9, onder b), van het terugtrekkingsakkoord in België actief waren en ook nadien hun activiteiten in België verderzetten, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder d), van het terugtrekkingsakkoord;

3° familieleden van de in 1° en 2° bedoelde personen die voor het einde van de overgangperiode, overeenkomstig het recht van de Unie in België hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook nadien hun verblijf voortzetten, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder e), i) en f) en artikel 10, paragrafen 2 en 3, van het terugtrekkingsakkoord;

4° rechtstreekse verwanten van Britse begunstigden van het terugtrekkingsakkoord die voor het einde van de overgangperiode buiten België verbleven, mits zij op het moment waarop zij hun familielid willen vervoegen, voldoen aan de in artikel 2, punt 2, van Richtlijn 2004/38/EG vermelde voorwaarden, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder e), ii), van het terugtrekkingsakkoord;

5° toekomstige kinderen van een begunstigde van het terugtrekkingsakkoord, geboren of geadopteerd na het einde van de overgangperiode, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder e), Hi), van het terugtrekkingsakkoord;

6° de partner met wie de Britse begunstigde van het terugtrekkingsakkoord een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, wanneer die partner voor het eind van de overgangperiode buiten België woonachtig was, mits die relatie al voor het eind van de overgangperiode duurzaam was en op het tijdstip waarop de partner vraagt de begunstigde te vervoegen, voortduurt, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 4, van het terugtrekkingsakkoord.]

In het terugtrekkingsakkoord art. 10, 1e lid staat het volgende:

3. Lid 2 is ook van toepassing op personen die onder Artikel 3, lid 2, onder a) en b), van Richtlijn 2004/38/EG vallen en die voor het eind van de overgangperiode om vergemakkelijking van binnenkomst en verblijf hebben verzocht en wier verblijf daarna door het gastland overeenkomstig de nationale wetgeving van dat land wordt vergemakkelijkt.

Uit het dossier blijkt dat mijnheer, een vergemakkelijkte toegang heeft gekregen als ander familielid van de Brit A., P., er werd immers een visum type C, BNL 11 aan betrokkene uitgereikt. Opgemerkt dient daarbij te worden dat het tot twee keer toe werd geweigerd omdat de verwantschap tegenover mijnheer A. niet afdoende werd aangetoond. De tweede weigering werd vernietigd door de RvV op 17.07.2019 (zie arrest 224 071) waarop het inreisvisum alsnog werd uitgereikt, in toepassing van art. 5 van de richtlijn 2004/38.

In het kader van een eigenlijke aanvraag tot verblijf, zoals in België op 23.02.2021 is echter art. 44 van het KB onverminderd van toepassing.

In art. 44 van het KB staat het volgende:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16.07.2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse te laten voeren.”

Concreet wil dit dus zeggen dat een verwantschap dient te worden bewezen aan de hand van voldoende gelegaliseerde aktes. Enkel wanneer wordt aangetoond dat de desbetreffende geboorteaktes niet voorhanden zijn kunnen andere bewijsdocumenten in aanmerking worden genomen om dit (familie)verband te kunnen leggen.

Als bewijs van verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werden de volgende documenten voorgelegd:

-Groen boekje/blaadje met omschrijving 'geboorteakte tante'

Is een boekje afgeleverd door Catholic Diocese of Wiauso op naam van C. A. A., van Ghanese nationaliteit, als vader staat er J. K. A., als moeder R. D., als geboortedatum (...)1938 Het boekje bevat

info over wanneer ze gedoopt is, over wanneer ze haar communie gedaan heeft en over wanneer die communie bevestigd is. Het boekje is niet gelegaliseerd.

-Een gelijkaardig bewijs maar in bruin papier is voorgelegd voor A. A. D., die de moeder van de referentiepersoon zou zijn. Haar afstamming is van J. K. A. en moeder R. A. D. De moeder is geboren op (...)1950. Ook voor haar is het briefje verder aangevuld met doop, communie en bevestiging van communie. Het boekje is niet gelegaliseerd.

-geboorteakte (laattijdige registratie) van J. B. N., vader is I. N., moeder is C. M. De geboortedatum is (...)2001, de datum van registratie 25.06.2015. De datum van afgifte van het afschrift is 14.08.2015 + legalisatie.

-geboorteakte van C. M., vader is J. M., moeder is A. D.. Mevrouw is geboren op (...)1977, de aangifte van de geboorte is gebeurd op 20.10.2008 door de vader, het afschrift is van dezelfde datum.

-verklaring van C. A. en A. D. betreffende 3 'kinderen' waaronder betrokkene. Ze verklaren de voogden te zijn over de kinderen, dat betrokkene kind is van C. M. Dat het hoofd van het gezin, noch enig ander familielid weet waar C. M. verblijft. Dat P. A., de oom van de kinderen heden in België verblijft. Dat de voogden, in overeenstemming met de oom P. A. ertoe beslissen dat de kinderen zullen migreren om bij hun oom te gaan verblijven in België. Ter identificatie van de voogden zit een stemkaart bij de verklaring van C. A. alsook van A. D. dd. 1/02/2018

- Verklaring van de vrouwen A. D. en C. A. waarin is opgenomen dat A. D. de moeder is van P. A. en dat C. A. de tante is van P. A., dat zij de voogden zijn van de drie kinderen (met dezelfde verklaring als eerder), dat P. A. hen ondersteunt bij de opvoeding van de kinderen, dat zij zelf geen winstgevende tewerkstelling hebben en daardoor P. A. de enige persoon is die zorgt voor het schoolgeld en levensonderhoud van de neefjes, dd..... /02/2018. Ter identificatie van de ondertekenaars zitten terug de stemkaarten van de beide dames.

- geboorteakte van P. A., geboren op (...)1967, nr 1071508, vader K. K. en moeder A. A., geregistreerd op 16.09.2008, is een kopie van registratie 1478 van 18.09.2008, niet gelegaliseerd - geboorteakte van K., K. A. (nieuwe naam van referentiepersoon) niet gelegaliseerd

Kortom, de enige gelegaliseerde geboorteakte die wordt voorgelegd is deze van betrokkene zelf. Voor de rest werd geen enkele gelegaliseerde geboorteakte voorgelegd waardoor de resterende aktes niet naar waarde kunnen worden geschat. Er werd geen enkele geldige reden aangehaald waarom de geboorteakte van mijnheer P. A. niet werd gelegaliseerd, enkel met betrekking tot de nieuwe akte van de heer A., nl. op zijn nieuwe naam K. A., werd door de Brit gesteld dat er geen legalisatie voorhanden was omdat dit veel tijd in beslag neemt om de legalisatie te bekomen. Hij vraagt dan ook zijn originele akte (met legalisatie) in acht te nemen, dit terwijl er nooit een legalisatie werd aangeboden. Zelfs indien de beide aktes zouden zijn gelegaliseerd kan de link tussen betrokkene en P. A. (aka K., K. A.) niet gelegd worden. Justice zijn moeder heet C. M. C. M. haar moeder is A. D. Mijnheer P. A.'s moeder heet A. A. In hoeverre A. D. en A. A. één en dezelfde persoon zouden zijn werd niet aangetoond op een rechtsgeldige wijze (met een gelijkvormigheidsattest). De verklaringen op eer van A. D. en C. A. doen geen afbreuk aan dit gebrek aan deze vaststelling. Van een verklaring op eer kan immers het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten. Deze beslissing is evenmin in tegenstrijd met de vernietigingsbeslissing van 17.07.2019 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van het visum aan betrokkene vernietigde. Immers in de beslissing van de Raad wordt allesbehalve betwist dat de verwantschap niet afdoende werd aangetoond, wel integendeel, de Raad verwijst naar de referentiepersoon als 'de vermeende oom'.

Zie daartoe de volgende passages:

"2.4 Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of de visa konden worden toegekend op grond van artikel 2.2. d) van de richtlijn 2004/38/EG. Na vastgesteld te hebben dat de visa niet konden worden toegekend op voormelde grond omwille van het niet bewezen zijn dat de verzoekende partijen familieleden zijn van de burger van de Unie, gaat de verwerende partij na of de verzoekende partijen een visum kunnen worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

2.5 De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er meerdere geldoverschrijvingen geschieden van de referentiepersoon, de vermeende oom P.A., naar zijn moeder DA. en zijn tante C.A. (...)."

In het arrest 224 071 van 17 juli 2019 valt nergens te lezen dat de RVV van mening is dat aan de hand van de voorgelegde niet-gelegaliseerde documenten een verwantschap kan worden vastgesteld waar betrokkene verblijfsrecht kan aan ontlelen in België. De RVV is wel van mening dat er voldoende andere bewijzen aanwezig zijn van een band van betrokkene met de referentiepersoon. Vandaar dat ertoe beslist werd het inreisvisum alsnog te verstrekken.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan de vaststelling dat er geen bewijs van verwantschap voorligt zoals voorzien in art. 44 van het KB. Of de referentiepersoon al dan niet geld heeft overgemaakt aan de verklaarde voogden van betrokkene, of de verklaarde voogden eigenlijk wel daadwerkelijk naar Ghanees recht werden aangesteld als voogd gezien de 2 achtereenvolgende visumaanvragen voor betrokkene werden ingediend door een zekere A., D. met 'parental authority', of minstens 1 van de voogden gezamenlijk gevestigd was met betrokkene en het overgemaakte geld dus wel degelijk bestemd was voor betrokkene, of de betrokkene een blanco strafregister heeft, enz doet niet ter zake. Er kan immers niet worden vastgesteld dat er sprake is van een verwantschap met de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 47/5 van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat een einde gesteld wordt aan zijn verblijfsrecht.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.1.3.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

5.1.4.

Aangaande de familiale verwantschap:

- 5.1.4.1.

Legalisaties van de geboorteaktes

Verweerster stelt dat in het kader van de aanvraag tot verblijf het artikel 44 van het KB onverminderd van toepassing is:

Het art. 44 van het KB staat het volgende:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2 van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed-of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed-of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16.07.2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse te laten voeren.”

Verweerster stelt hierbij dat dit concreet wil zeggen dat een verwantschap dient te worden bewezen aan de hand van voldoende gelegaliseerde aktes. Enkel wanneer wordt aangetoond dat de desbetreffende geboorteaktes niet voorhanden zijn kunnen andere bewijsdocumenten in aanmerking worden genomen om dit (familie)verband te kunnen leggen.

Ten eerste wil verzoeker aangeven dat zijn gelegaliseerde geboorteakte is neergelegd.

Daarnaast werd in het kader van de aanvraag tot verblijf werd door de referentiepersoon, de heer K. K. meerdere malen gevraagd aan de stad Gent welke documenten nog te kort waren en of hij eveneens een gelegaliseerde geboorteakte moest neerleggen.

Bij de gemeentediensten meldden ze dat dit niet hoefde daar hij een Britse onderdaan is.

Hij diende in het kader van zijn eigen verblijfskaart ook geen gelegaliseerde geboorteakte voor te leggen.

Dat de behandelingstermijn van de aanvraag tot verblijf bijna twee jaar bedroeg.

Dat de niet-gelegaliseerde geboorteakte al die tijd bij de gemeente lag.

Dat de stad Gent tot de brief van 02.02.2023 nooit eerder gewag heeft gemaakt van het feit dat de verzoeker de geboorteakte van de heer K. en deze van zijn moeder en tante moest legaliseren. Verzoeker legt hiervoor tevens zijn mailverkeer voor met de gemeente, waaruit blijkt dat een legalisatie van de geboorteakte niet gevraagd werd bij de opsomming van de nog binnen te brengen documenten. (zie het stuk 2)

Dat verzoeker thans verbaast is dat verweester nu opeens afkomt dat de geboorteakte gelegaliseerd moest zijn.

Dat de gemeente ruim de tijd heeft gehad om de verzoeker hiervan op de hoogte te stellen.

Dat dit niet getuigt van zorgvuldig en redelijk bestuur.

Dat daarnaast de heer K. een brief aan de stad Gent voorlegde dat melding maakte dat de geboorteakte op naam van zijn nieuwe naam K. niet meer op tijd kon gelegaliseerd worden.

Dat op heden stappen zijn ondernomen om de gevraagde aktes te legaliseren, doch dit enige tijd in beslag neemt.

Dat wanneer de legalisaties niet voorhanden zijn, rekening dient te worden gehouden met andere bewijsdocumenten die de verwantschap kunnen aantonen.

Hoewel er geen gelijkvormigheidsattest is voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw A. D. en A. A. één en dezelfde persoon is, kan dit toch ook uit de verschillende voorgelegde doopaktes, geboorteakten en overschrijvingen van referentiepersoon worden afgeleid.

Hieruit kan thans worden afgeleid dat de referentiepersoon en mevrouw C. M. (moeder van verzoeker) dezelfde moeder hebben, namelijk mevrouw A. D. aka A. A. Mevrouw C. M. is de halfzus van referentiepersoon.

Dat thans uit de voorgelegde stukken weldegelijk een verband kan worden aangetoond tussen verzoeker en zijn nonkel (referentiepersoon).

Dat uw zetel tevens dezelfde mening is toegedaan dat er voldoende andere bewijzen aanwezig zijn om de familieband van verzoeker met de referentiepersoon aan te tonen, waarna er beslist werd om het inreisvisum alsnog te verstrekken.

Het is onredelijk dat de verweester na al de voorgelegde documenten nog steeds de verwantschap in twijfel trekt.

- 5.1.4.2.

DNA onderzoek

Dat de verweester, niettegenstaande het onderzoek al 2 jaren duurde, zelf niet heeft voorgesteld om een DNA onderzoek te laten voeren om de verwantschap vast te stellen.

Verzoeker heeft thans op eigen initiatief een afspraak vastgelegd bij het UZ Gent om een DNZ onderzoek te laten plaatsvinden d.d. 20.04.2023.

Dat de wil om een DNA onderzoek te laten uitvoeren om zijn familieband genetisch te laten vaststellen, geeft aan dat verzoeker vastberaden is om zijn verwantschap met de heer K. aan te tonen en hij niets te verbergen heeft.

VI. Eindbesluit

Dat de verweerster geen rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoeker al twee jaar gezamenlijk gevestigd was de referentiepersoon, brengt een schending teweeg van het artikel 42quater §4, 4° Vreemdelingenwet.

Tevens heeft de verweerster niet met alle elementen in het dossier rekening gehouden waarmee zij haar zorgvuldigheidsverplichting schendt. De samenloop van elementen van integratie zorgt er wel degelijk voor dat verzoeker zodanig is geïntegreerd dat het een beëindiging van het verblijf in de weg staat.

Bij een werkelijke schorsende werking van het beroep is het duidelijk dat de verzoeker, in afwachting van het beroep ten gronde, niet zomaar kan afgevoerd worden uit het register met verlies van verblijfsrecht.

Verweerster schendt het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- materiële en formele motiveringsplicht ;*
- het rechtszekerheidsbeginsel ;*
- het vertrouwensbeginsel ;*
- het redelijkheidsbeginsel ;*
- het evenredigheidsbeginsel ;*
- de rechten van verdediging ;*
- de artikelen 3 en 13 EVRM ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat nooit eerder gewag zou zijn gemaakt van het feit dat een gelegaliseerde geboorteakte van de referentiepersoon diende te worden voorgelegd. De verzoekende partij verwijst hierbij naar e-mailverkeer met de stad Gent, waaruit blijkt dat een legalisatie van de geboorteakte niet werd opgesomd bij de nog binnen te brengen documenten.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 59) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder voorts gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 23.02.2021 een aanvraag heeft ingediend voor de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, in functie van een zogenaamd ander familielid, zijnde een oom van Britse nationaliteit.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing terecht verwezen naar artikel 69undecties van het KB dd. 08.10.1981, bepaling die luidt als volgt:

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op:
(...)*

3° familieleden van de in 1° en 2° bedoelde personen die voor het einde van de overgangsperiode, overeenkomstig het recht van de Unie in België hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook nadien hun verblijf voortzetten, overeenkomstig artikel 10, paragraaf 1, onder e), i) en f) en artikel 10, paragrafen 2 en 3, van het terugtrekkingsakkoord;

Vervolgens citeert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing op correcte wijze artikel 10 van het Terugtrekkingsakkoord, als volgt:

2. Personen die onder Artikel 3, lid 2, onder a) en b), van Richtlijn 2004/38/EG vallen en wier verblijf voor het eind van de overgangsperiode door het gastland overeenkomstig de nationale wetgeving van dat land in overeenstemming met Artikel 3, lid 2, van die richtlijn werd vergemakkelijkt, behouden hun recht van verblijf in het gastland in overeenstemming met dit deel, mits zij ook daarna hun verblijf in het gastland voortzetten

3. Lid 2 is ook van toepassing op personen die onder Artikel 3, lid 2, onder a) en b), van Richtlijn 2004/38/EG vallen en die voor het eind van de overgangsperiode om vergemakkelijking van binnenkomst en verblijf hebben verzocht en wier verblijf daarna door het gastland overeenkomstig de nationale wetgeving van dat land wordt vergemakkelijkt.

Opdat aldus zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij überhaupt onder de personele werkingssfeer van het Terugtrekkingsakkoord zou kunnen ressorteren, dient de verzoekende partij de verwantschap met de aangehaalde referentiepersoon te bewijzen.

Dienaangaande merkt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing terecht op dat de verwantschap dient te worden bewezen aan de hand van gelegaliseerde geboorteaktes, tenzij kan worden aangetoond dat de betreffende geboorteaktes niet voorhanden zijn.

Volkomen ten onrechte meent de verzoekende partij zich in dit kader op e-mailverkeer van de Stad Gent te kunnen beroepen, ten einde te argumenteren dat nooit een gelegaliseerde geboorteakte werd gevraagd op naam van de referentiepersoon. Zelfs indien zou worden aangetoond dat de verzoekende partij door de gemeentelijke autoriteiten onjuist zou zijn geïnformeerd, dan nog impliceert zulks allerm minst dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing abstractie had moeten maken van het feit dat geen voldoende bewijzen van verwantschap werden voorgelegd.

Eén en ander klemmt des te meer nu de verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk uitdrukkelijk door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verzocht was om gelegaliseerde geboorteaktes voor te leggen, nu de verwantschap met de referentiepersoon op basis van de voorliggende stukken niet kon worden vastgesteld.

Hierop heeft de verzoekende partij niet gemeld dat de gevraagde documenten niet konden worden voorgelegd. Bijgevolg kan men in het kader van huidig beroep tot nietigverklaring bezwaarlijk voor de eerste maal aanvoeren dat men in de onmogelijkheid zou zijn geweest om gelegaliseerde geboorteaktes bij te brengen.

Verweerder verduidelijkt in dit kader verder nog dat de gemeente hoe dan ook niet bevoegd is om zich inhoudelijk uit te spreken over de gebeurlijke bewijswaarde van bepaalde stukken, zodat het hoe dan ook aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toekomt om zich uit te spreken over de vraag of de betrokken familiebanden voldoende zijn aangetoond.

Zie ook naar analogie:

“Hieruit volgt dat, zoals in deze zaak, wanneer een vreemdeling documenten heeft voorgelegd om zijn bloedverwantschap aan te tonen, de bevoegde gemeentelijke administratie niet kan weigeren om de aanvraag voor een verblijfskaart in overweging te nemen en een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies van het vreemdelingenbesluit af te geven in toepassing van artikel 44, eerste lid van het vreemdelingenbesluit. Nadat de gemeente vaststelde dat de documenten ter staving van de voorwaarden voor de gevraagde verblijfskaart werden voorgelegd, heeft deze administratie verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19ter zoals voorzien in het vreemdelingenbesluit. De gemeente is niet bevoegd om zich inhoudelijk uit te spreken over de bewijswaarde van de voorgelegde documenten.” (RvV nr. 218.820 dd. 25.03.2019)

Dat de verzoekende partij gebeurlijk foutief zou zijn geïnformeerd door de gemeente, kan niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten kwade worden geduid en laat hoe dan ook niet toe om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Volkomen ten onrechte laat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift nog uitschijnen dat zij zou hebben geargumenteed waarom geen gelegaliseerde geboorteakte op naam van de referentiepersoon kon worden voorgelegd.

Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

Kortom, de enige gelegaliseerde geboorteakte die wordt voorgelegd is deze van betrokkene zelf. Voor de rest werd geen enkele gelegaliseerde geboorteakte voorgelegd waardoor de resterende aktes niet naar waarde kunnen worden geschat. Er werd geen enkele geldige reden aangehaald waarom de geboorteakte van mijnheer P. A. niet werd gelegaliseerd, enkel met betrekking tot de nieuwe akte van de heer A., nl. op zijn nieuwe naam K. A., werd door de Brit gesteld dat er geen legalisatie voorhanden was omdat dit veel tijd in beslag neemt om de legalisatie te bekomen. Hij vraagt dan ook zijn originele akte (met legalisatie) in acht te nemen, dit terwijl er nooit een legalisatie werd aangeboden.

Uit voormelde overwegingen blijkt weliswaar dat de referentiepersoon inderdaad had aangevoerd dat niet tijdig een gelegaliseerde geboorteakte met vermelding van zijn nieuwe naam kon worden voorgelegd, waarna evenwel werd verzocht om rekening te houden met de originele gelegaliseerde geboorteakte.

Dergelijke gelegaliseerde geboorteakte werd evenwel niet voorgelegd, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uiteraard geen rekening mee kon houden.

In de gegeven omstandigheden mist de kritiek van de verzoekende partij grondslag, waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie andere bewijsmiddelen in acht had moeten nemen.

Verweerder merkt nog op dat de kritiek van de verzoekende partij met betrekking tot de foutieve informatie van de Stad Gent hoe dan ook niet tot nietigverklaring kan leiden, vermits de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot de vaststelling dat geen gelegaliseerde geboorteaktes werden voorgelegd.

Er wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie immers ook nog het volgende overwogen, dit specifiek in de hypothese dat wél gelegaliseerde geboorteaktes op naam van de verzoekende partij én de referentiepersoon zouden zijn voorgelegd:

“Zelfs indien de beide aktes zouden zijn gelegaliseerd kan de link tussen betrokkene en P. A. (aka K., K. A.) niet gelegd worden. J. zijn moeder heet C. M. C. M. haar moeder is A. D. Mijnheer P. A.’s moeder heet A. A. In hoeverre A. D. en A. A. één en dezelfde persoon zouden zijn werd niet aangetoond op een rechtsgeldige wijze (met een gelijkvormigheidsattest). De verklaringen op eer van A. D. en C. A. doen geen afbreuk aan dit gebrek aan deze vaststelling. Van een verklaring op eer kan immers het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten. Deze beslissing is evenmin in tegenstrijd met de vernietigingsbeslissing van 17.07.2019 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van het visum aan betrokkene vernietigde. Immers in de beslissing van de Raad wordt allesbehalve betwist dat de verwantschap niet afdoende werd aangetoond, wel integendeel, de Raad verwijst naar de referentiepersoon als ‘de vermeende oom’.

Zie daartoe de volgende passages:

“2.4 Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of de visa konden worden toegekend op grond van artikel 2.2. d) van de richtlijn 2004/38/EG. Na vastgesteld te hebben dat de visa niet konden worden toegekend op voormelde grond omwille van het niet bewezen zijn dat de verzoekende partijen familieleden zijn van de burger van de Unie, gaat de verwerende partij na of de verzoekende partijen een visum kunnen worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

2.5 De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er meerdere geldoverschrijvingen geschieden van de referentiepersoon, de vermeende oom P.A., naar zijn moeder D.A. en zijn tante C.A. (...).”

In het arrest 224 071 van 17 juli 2019 valt nergens te lezen dat de RVV van mening is dat aan de hand van de voorgelegde niet-gelegaliseerde documenten een verwantschap kan worden vastgesteld waar betrokkene verblijfsrecht kan aan ontlelen in België. De RVV is wel van mening dat er voldoende andere bewijzen aanwezig zijn van een band van betrokkene met de referentiepersoon. Vandaar dat ertoe beslist werd het inreisvisum alsnog te verstrekken.

Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan de vaststelling dat er geen bewijs van verwantschap voorligt zoals voorzien in art. 44 van het KB.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat het duidelijk is dat zij verwant zijn, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan voormelde overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Ten onrechte meent de verzoekende partij dat de beoordeling in het kader van een visum kort verblijf zonder meer zou kunnen worden doorgetrokken bij het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt in dit kader dat het regelgevend kader bij visa kort verblijf uiteraard volstrekt anders is, zodat de loutere toekenning van een inreisvisum niet impliceert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie voor elke latere beslissing zonder meer de verwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon dient te aanvaarden.

Integendeel blijkt uit het arrest nr. 224.071 dd. 17.07.2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nergens dat de familiebanden wél bewezen hadden moeten worden verklaard in het kader van de visumaanvraag. Integendeel wordt -zoals in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt- in het betrokken arrest uitsluitend verwezen naar “de vermeende oom P.A.”.

In de mate dat de verzoekende partij voor de eerste maal bij haar inleidend verzoekschrift verwijst naar nieuwe stukken, merkt verweerder op dat hiermee uiteraard geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van verblijf van de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 59).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De advocaat van de verzoekende partij stelde eerder ter terechtzitting van 29 augustus 2023 dat het resultaat van het DNA-onderzoek midden september bekend zou zijn, en vroeg daarom aan de kamervoorzitter om uitstel van de behandeling van de huidige zaak. De advocaat van de verwerende partij verzette zich tegen het gevraagde uitstel, maar de kamervoorzitter besliste vervolgens om het resultaat van het DNA-onderzoek af te wachten en om de zaak op tegensprekelijke wijze uit te stellen naar de terechtzitting van 26 september 2023.

Ter terechtzitting herinnert de kamervoorzitter eraan dat de zaak werd uitgesteld om uitsluitsel te krijgen over de DNA-verwantschap. De raadvrouw van de verzoekende partij legt het resultaat van het DNA-onderzoek neer en stelt dat er een verwantschap is tot de 3^{de} graad. De verwerende partij verwijst louter naar de nota met opmerkingen.

De determinerende motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Kortom, de enige gelegaliseerde geboorteakte die wordt voorgelegd is deze van betrokkene zelf. Voor de rest werd geen enkele gelegaliseerde geboorteakte voorgelegd waardoor de resterende aktes niet naar waarde kunnen worden geschat. Er werd geen enkele geldige reden aangehaald waarom de geboorteakte van mijnheer P. A. niet werd gelegaliseerd, enkel met betrekking tot de nieuwe akte van de heer A., nl. op zijn nieuwe naam K. A., werd door de Brit gesteld dat er geen legalisatie voorhanden was omdat dit veel tijd in beslag neemt om de legalisatie te bekomen. Hij vraagt dan ook zijn originele akte (met legalisatie) in acht te nemen, dit terwijl er nooit een legalisatie werd aangeboden. Zelfs indien de beide aktes zouden zijn gelegaliseerd kan de link tussen betrokkene en P. A. (aka K., K. A.) niet gelegd worden. Justice zijn moeder heet C. M. C. M. haar moeder is A. D. Mijnheer P. A.’s moeder heet A. A. In hoeverre A. D. en A. A. één en dezelfde persoon zouden zijn werd niet aangetoond op een rechtsgeldige wijze” en “Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan de vaststelling dat er geen bewijs van verwantschap voorligt zoals voorzien in art. 44 van het KB. Of de referentiepersoon al dan niet geld heeft overgemaakt aan de verklaarde voogden van betrokkene, of de verklaarde voogden eigenlijk wel daadwerkelijk naar Ghanees recht werden aangesteld als voogd gezien de 2 achtereenvolgende

visumaanvragen voor betrokkene werden ingediend door een zekere A., D. met 'parental authority', of minstens 1 van de voogden gezamenlijk gevestigd was met betrokkene en het overgemaakte geld dus wel degelijk bestemd was voor betrokkene, of de betrokkene een blanco strafregister heeft, enz doet niet ter zake. Er kan immers niet worden vastgesteld dat er sprake is van een verwantschap met de referentiepersoon."

De verwerende partij kwam dus tot de bestreden beslissing omdat volgens haar de verwantschap met de referentiepersoon niet werd aangetoond.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel onder meer aan dat zij haar gelegaliseerde geboorteakte heeft neergelegd. Daarnaast werd in het kader van de aanvraag tot verblijf volgens de verzoekende partij door de referentiepersoon, de heer K. K. meerdere malen gevraagd aan de stad Gent welke documenten nog te kort waren en of hij eveneens een gelegaliseerde geboorteakte moest neerleggen. Bij de gemeentediensten meldde ze dat dit niet hoefde daar hij een Britse onderdaan is. Hij diende in het kader van zijn eigen verblijfskaart ook geen gelegaliseerde geboorteakte voor te leggen. De behandelingstermijn van de aanvraag tot verblijf bedroeg volgens de verzoekende partij ook bijna twee jaar, en de niet-gelegaliseerde geboorteakte lag al die tijd bij de gemeente. De stad Gent heeft volgens de verzoekende partij tot de brief van 2 februari 2023 nooit eerder gewag gemaakt van het feit dat de verzoekende partij de geboorteakte van de heer K. en deze van haar moeder en tante moest legaliseren. De verzoekende partij legt hiervoor tevens haar mailverkeer voor met de gemeente, waaruit blijkt dat een legalisatie van de geboorteakte niet gevraagd werd bij de opsomming van de nog binnen te brengen documenten. Daarnaast legde de heer K. volgens de verzoekende partij een brief aan de stad Gent voor die melding maakte dat de geboorteakte op naam van haar nieuwe naam K. niet meer op tijd kon gelegaliseerd worden. Er werden volgens de verzoekende partij stappen ondernomen om de gevraagde aktes te legaliseren, maar dit neemt enige tijd in beslag. Wanneer de legalisaties niet voorhanden zijn, moet volgens de verzoekende partij rekening gehouden worden met andere bewijsdocumenten die de verwantschap kunnen aantonen. Hoewel er geen gelijkvormigheidsattest is voorgelegd waaruit blijkt dat mevrouw A. D. en A. A. één en dezelfde persoon is, kan dit toch ook uit de verschillende voorgelegde doopaktes, geboorteakten en overschrijvingen van de referentiepersoon worden afgeleid, zo stelt de verzoekende partij. Hieruit kan volgens de verzoekende partij worden afgeleid dat de referentiepersoon en mevrouw C. M. (moeder van de verzoekende partij) dezelfde moeder hebben, namelijk mevrouw A. D. aka A. A. Mevrouw C. M. is de halfzus van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken blijkt volgens de verzoekende partij wel degelijk dat een verband kan worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar nonkel, de referentiepersoon. Het is volgens de verzoekende partij onredelijk dat de verwerende partij na al de voorgelegde documenten nog steeds de verwantschap in twijfel trekt.

De verzoekende partij heeft op eigen initiatief een afspraak vastgelegd bij het UZ Gent om een DNA-onderzoek te laten plaatsvinden. De wil om een DNA-onderzoek te laten uitvoeren om zijn familieband genetisch te laten vaststellen, geeft volgens de verzoekende partij aan dat zij vastberaden is om haar verwantschap met de heer K. aan te tonen en zij niets te verbergen heeft.

Zoals gezegd is de verwerende partij in de bestreden beslissing van oordeel dat de verzoekende partij de verwantschap met de referentiepersoon niet aannemelijk maakt, hoewel blijkt dat de verzoekende partij heel wat elementen heeft aangevoerd die kunnen wijzen op een dergelijke verwantschap.

Het resultaat van het DNA-onderzoek kan mede in het beraad worden betrokken, in zoverre het wordt aangebracht door de verzoekende partij ten bewijze van haar verklaringen, zoals zij dit eerder heeft verwoord. Dit stuk dient slechts tot bewijs van haar eerdere verklaringen. Het toelaten dat een stuk dat voor het eerst op terechtzitting in de debatten wordt betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen.

Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft.

Het tweede betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. In dit geval moet zij reeds in haar aanvraag uiteenzetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Weliswaar kan de administratieve overheid overwegen haar de gunst te weigeren om redenen waarop de verzoekende partij onmogelijk kon anticiperen bij het doen van haar aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691).

De Raad ziet niet in hoe de verzoekende partij had kunnen anticiperen op het gegeven dat louter door het ontbreken van een band van verwantschap met de referentiepersoon, met de redenen hierin vervat, ervan uit gegaan werd dat de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord kon worden geweigerd aan de verzoekende partij.

Uit het resultaat van het DNA-onderzoek dat ter terechtzitting werd neergelegd door de advocaat van de verzoekende partij blijkt dat er een verwantschap is tot de 3^{de} graad tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Hoewel dit gegeven uiteraard dateert van na de bestreden beslissing, zet het de argumenten van de verzoekende partij in haar eerste middel wel kracht bij, en toont het verder ook aan dat de verzoekende partij terecht betoogt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing besliste dat de verwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet is aangetoond op grond van de resem elementen die de verzoekende partij aan het bestuur voorlegde.

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2023 waarbij de status van begunstigde van het terugtrekkingsakkoord is geweigerd (bijlage 59), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU